

Lecția 1
Multe fețe și cauze ale necredinței
Cursul de apologetică prin corespondență Apologetics Press
Bert Thompson, Ph. D și Kyle Butt, M. A.

MULTE FEȚE ȘI CAUZE ALE NECREDINȚEI

De ce mulți oameni, a căror inteligență este evidentă, preferă să creadă că nu există Dumnezeu? Omenirea se mândrește cu libertatea alegerii de care se bucură. Ființele umane sunt agenți morali liberi cărora li s-a dat dreptul să facă propriile lor alegeri. Fiecare persoană decide ce vrea să poarte ca îmbrăcăminte, ce dorește să mănânce și unde vrea să meargă. Dar, în primul rând, fiecare persoană hotărăște ce vrea să creadă (în cine sau în ce vrea să creadă). Un discurs rostit de personajul biblic din Vechiul Testament Iosua ne ajută să înțelegem cât de liber este fiecare dintre noi să aleagă dacă vrea sau nu să creadă în Dumnezeu. Vorbind poporului evreu acum câteva mii de ani, Iosua a spus: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24,15). Ceea ce voia să spună Iosua nu putea fi pus într-o formă mai clară: evreii, la fel ca oricare alt popor sau ca toți oamenii, se bucurau de libertatea alegerii dacă să creadă sau nu în Dumnezeu.

Libertatea, cu toate acestea, aduce după sine responsabilitate. Cu libertatea de a alege, vine și responsabilitatea de a gândi cu grijă, de a alege cu înțelepciune și de a acționa cu hotărâre. Prin urmare, este o responsabilitate a fiecărei ființe umane să recunoască, să creadă și să se supună **adevărului**.

FEȚELE NECREDINȚEI

De-a lungul istoriei, mulți oameni au hotărât să nu creadă în Dumnezeu. Ei au purtat diferite nume: atei, liberțugetători, agnostici, necredincioși etc. În această lecție vom analiza anumite tipuri de necredincioși.

Ateii

Cuvântul „ateism” înseamnă „fără Dumnezeu.” Ateul este o persoană care spune că nu există Dumnezeu. Carl Sagan a fost unul dintre cei mai faimoși atei din lume. El a rezumat doctrina ateistă atunci când a declarat: „Cosmosul este tot ce există, a existat sau va exista vreodată.” Un ateu este cineva care spune deschis că nu există Dumnezeu.

Oricum, este mult mai ușor pentru o persoană să-și spună ateu decât să explice de ce a ales să nu creadă. Pentru a **ști** că nu există Dumnezeu, cineva trebuie să cunoască **absolut tot ce este** și se întâmplă în Univers, pentru că lucrul pe care nu îl știe ar putea fi exact faptul că Dumnezeu există. De exemplu, dacă o persoană are o cămașă deosebită cu dungi albastre, nu ar

putea demonstra că nu există o altă cămașă în lume exact la fel cu a sa decât dacă ar vedea toate celelalte cămăși din lume. Ateul nu poate dovedi că Dumnezeu nu există, pentru că el nu poate ști toate lucrurile care pot fi știute, asemenea celui cu cămașa cu dungi albastre, care nu poate vedea toate celelalte cămăși care există.

De fapt, adevărul în această problemă este că majoritatea ateilor nu se bazează deloc pe dovezi factice. Sunt atât de porniți împotriva ideii de Dumnezeu, încât resping sau ignoră dovezile ce indică faptul că El există. Isaac Asimov, un alt ateu faimos, a spus odată: „Din punct de vedere emoțional sunt ateu, dar bănuiala mea că Dumnezeu nu există e atât de puternică, încât nu vreau să-mi pierd vremea căutând-o.” Ateismul nu reușește să contraargumenteze dovezile cu privire la existența lui Dumnezeu, și nu poate oferi o alternativă viabilă la credința în El.

Agnosticii

Cuvântul „agnostic” înseamnă „fără cunoaștere.” Agnosticii nu susțin fățiș că Dumnezeu nu există. În schimb, afirmă că nimeni nu poate ști dacă Dumnezeu există sau nu, pentru că pur și simplu nu sunt suficiente dovezi pe care să se sprijine o asemenea concluzie. Prin urmare, în esență agnosticismul spune: „Eu nu știu, tu nu știi, nimeni nu știe, și nimeni nu poate ști dacă există (un) Dumnezeu.” Agnosticii adesea subliniază faptul că omul nu poate ști totul, și că nu a fost niciodată capabil să-l „găsească” pe Dumnezeu cu mintea și mijloacele sale puține. Prin urmare, sugerează agnosticul, oamenii ar trebui să-și întrerupă căutarea. Ceea ce agnosticii nu reușesc să înțeleagă este că acest concept ar trebui să fie valabil de ambele părți. Adică, omul ar trebui să fie incapabil să stabilească o legătură cu Dumnezeu iar Dumnezeu ar trebui să fie incapabil să stabilească o legătură cu omul. Dar Dumnezeu nu se află în situația de a fi incapabil să stabilească o legătură cu omul, pentru că El nu este limitat de aceleași constrângeri ținând de timp și de cunoaștere cum sunt oamenii. Un Dumnezeu nemărginit ar putea să-și facă simțită prezența către noi oricând ar voi și nu este nimic care să-l împiedice să facă asta. Mai mult, există dovezi clare că El a făcut asta deja. Pretenția agnosticilor că „nu putem ști” nu este în realitate decât o mască pe care și-o pun pentru a ascunde faptul că își dau seama că există dovezi suficiente (pe care ei nu le pot nici arăta ca nefiind concludente, nici dezminți) care stabilesc existența Dumnezeu. Poate că agnosticii nu-L pot găsi pe Dumnezeu pentru același motiv pentru care un hoț nu găsește un polițist!

Scepticii

Scepticul este o persoană care se îndoiește că există Dumnezeu. Definiția standard din dicționar este foarte edificatoare, descriind scepticul ca fiind cineva care crede în „doctrina că adevărata cunoaștere sau cunoașterea într-un anumit domeniu este relativă și care are îndoieli cu privire la principiile religioase de bază.” Observați că scepticul nu afirmă că știe că nu se poate ajunge la Dumnezeu (așa cum fac agnosticii), ci mai degrabă „nu este sigur.” Scepticul nu este pregătit să accepte nimic în afară de ceea ce poate fi verificat empiric (adică folosind cele cinci simțuri). Pentru sceptic, prin urmare, știința devine singura metodă validă de a „demonstra” orice. Din moment ce Dumnezeu nu poate fi văzut, gustat, auzit, atins sau mirosit, scepticii spun fie că El nu există, fie că nu poate fi foarte important chiar dacă există. Oricum, ceea ce susține scepticul este greșit, fiindcă până și el „știe” că există unele lucruri care nu pot verificate prin metode științifice. Știința nu va putea niciodată să analizeze sau să explice lucruri ca dragostea, ura, amărăciunea sau bucuria. Știința nu va fi niciodată în stare să explice de ce un om într-un tranșeu în timp de război se aruncă deasupra unei grenade să o acopere cu trupul său pentru a salva viețile colegilor săi soldați. Partea tristă este că scepticul a plătit un preț mare din cauza scepticismului - respingerea și abandonarea unora dintre cele mai importante și mai prețuite concepte ale omenirii. De ce? Pentru ca să poată spune: mă îndoiesc că există Dumnezeu.

Necredincioșii

Necredinciosul este o persoană care nu numai că refuză să creadă în Dumnezeu Însuși, dar mai este pe deasupra și intolerant, și le este împotriva în mod activ celor care cred. Necredincioșii încearcă să-L combată pe Dumnezeu și fac tot ce le stă în putere pentru a condamna religia. Necredinciosul disprețuiește Biblia și pe Dumnezeu, și pe oricine crede în ei.

CAUZELE NECREDINȚEI

Până acum, am trecut în revistă câteva categorii de oameni care nu cred în Dumnezeu. Dar de ce anume refuză ei să creadă în El? În restul lecției, ne propunem să analizăm câteva din motivele necredinței în Dumnezeul biblic.

Înclinația de a fi împotriva lui Dumnezeu

Nu începe îndoială că mulți oameni nu pot crede în Dumnezeu (le vine greu să creadă în Dumnezeu), pentru că mintea lor este înrâurită de o tendință care-i face să fie împotriva Lui. Această tendință interioară este un lucru la care unii s-au referit numind-o „prejudecata necredinței.” Un autor a formulat această idee astfel: „Unul dintre motivele semnificative și de la sine

înțelese pentru care necredinciosul rămâne necredincios este pentru că **lui îi place așa**. De fapt, orice dovadă venind din indiferent care sursă și fiind oricât de convingătoare, nu reușește să-l facă să-și schimbe poziția dacă inima sa este predispusă **împotriva** dovezilor și **către** necredință.”

Uneori, oamenii suferă de prejudecăți extreme, mai ales când e vorba de credința în Dumnezeu. Relația lor cu Dumnezeu biblic se desfășoară doar printr-un cadru ce îngustează perspectiva, al unei tendințe de împotrăvire față de El. Dumnezeu creștin este absolut incompatibil cu ei, pentru că El reprezintă o amenințare la adresa dorințelor și ambițiilor omului. Cu alte cuvinte, voința omului este pe un curs de coliziune cu voința lui Dumnezeu. O asemenea situație duce în mod inevitabil la un conflict de interese. Unii oameni, se pare că, preferă mai degrabă să moară în păcat decât să trăiască în supunere.

Pavel le-a adus aminte de creștinii de la Roma din primul secol celor care, „măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit ci s-au datat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite” (Romani 1,21;28). Problema despre care au scris apostolii nu a fost o neputință de a accepta ceea ce este **necunoscut** (textul din Romani indică în mod clar că aceștia au fost oameni care puteau să **știe**, și chiar au știut despre existența lui Dumnezeu). Mai degrabă, a fost o problemă cauzată de refuzul de a **accepta** ceea ce poate fi **cunoscut** - adică realitatea existenței lui Dumnezeu.

Cei la care s-a referit Pavel aveau o atât de puternică prejudecată împotriva Domnului, închisă în ei, încât **au refuzat** să-L aibă pe Dumnezeu în „cunoștința” lor. Această situație, l-a făcut pe apostol să scrie (inspirat de Duhul Sfânt) că „s-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit” (Romani 1,22). În folosirea lui biblică, cuvântul „nebun”, în general nu înseamnă „persoană lipsită de inteligență,” și cu siguranță nu este folosit aici însemnând așa ceva. În schimb, termenul poartă cu el o judecată morală și religioasă, după cum este cazul în Romani 1. Acesta este motivul pentru care psalmistul (iarăși, fiind inspirat) a scris că „nebul zice în inima lui: <<Nu este Dumnezeu>>” (Psalmul 14,1)! Dacă „frica Domnului este începutul înțelepciunii” (Psalmul 111,10), atunci, dimpotrivă, nebunia își trage obârșia din respingerea lui Dumnezeu. Isaia s-a referit la un om ca un nebun, a cărui minte urzește nedreptatea „ca să lucreze în chip nelegiuit” (Isaia 32,6). Tendința de a te împotrivi lui Dumnezeu a devenit prin urmare, una dintre cauzele de bază ale

Întrebări - Lecția 1

ADEVĂRAT SAU FALS

Scrieți "A" pentru ADEVĂRAT sau "F" pentru FALS în spațiile libere de dinaintea afirmațiilor.

- _____ 1. Mulți oameni inteligenți din zilele noastre nu cred în Dumnezeu.
- _____ 2. Unul dintre subiectele principale din Biblie sunt rezultatele nefaste ale necredinței.
- _____ 3. Dumnezeu este responsabil pentru deciziile greșite luate de om.
- _____ 4. Libertatea nu aduce niciodată cu sine responsabilitate.
- _____ 5. Un ateu este o persoană care spune că sunt mai mulți zei.
- _____ 6. Mândria este una dintre cauzele pentru care oamenii nu cred în Dumnezeu.
- _____ 7. Părinții nu-i pot influența niciodată pe copiii să nu creadă în Dumnezeu.
- _____ 8. Orice tip de educație este un lucru îngrozitor.

SOLUȚII MULTIPLE

Încercuiește răspunsul corect.

1. Care dintre următoarele **nu** este o cauză a necredinței?

- (a) Creșterea
- (b) Educația deficitară
- (c) Citirea Bibliei
- (d) Imoralitate

2. O persoană care spune: „Eu nu știu, tu nu știi, și nimeni nu poate ști dacă există Dumnezeu” este:

(a) Agnostic (b) Necredincios

(c) Ateu (d) Sceptic

3. Care dintre următoarele nu este ceva pe care știința empirică se bazează pentru a analiza lucrurile?

(a) Atingerea (b) Mirosul

(c) Vederea (d) Sentimente

4. Care tactică a necredinței se ghidează după ideea că „toată lumea o face așa că și tu trebuie s-o faci”?

(a) Imoralitatea (b) Presiunea exercitată de părerea majorității

(c) Influența părinților (d) Mândria

5. Durerea uneori poate fi folositoare atunci când ne ajută să facem care dintre următoarele lucruri?

(a) Să-L blestemăm pe Dumnezeu (b) Să nu credem în Dumnezeu

(c) Să mergem la doctor (d) Să fim nemiloși cu alții

COMPLETAȚI SPAȚIILE LIBERE

1. Libertatea aduce întotdeauna după sine _____ .

2. Este mult mai _____ pentru cineva să-și spună ateu decât să _____ de ce a ales să fie ateu.

3. Mulți oameni nu cred în Dumnezeu pentru că dacă ar face asta, ar trebui să-și _____ modul de _____ .

4. Mulți _____ din zilele noastre cred că singura cale să descoperi care este adevărul este prin observații _____ .

5. Ideea că _____ este determinat de părerea _____ sau de votul majorității este _____ .
6. Faptul că _____ a fost supus la durere și suferință demonstrează că Dumnezeu ne _____ .

COMPLETAȚI VERSETELE BIBLICE
(versiunea Cornilescu)

1. Psalmul 14,1: „ _____ zice în inima lui: <<Nu este _____ !>> S-au _____ oamenii, fac _____ urâte.”
2. Apocalipsa 21,8: „Dar cât despre fricoși, _____ , scârboși, ucigași, _____ , vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți _____ , partea lor este în _____ , care arde cu foc și pucioasă, adică _____ a doua.”
3. Proverbe 29,15: „Nuiaua și certarea dau _____ , dar _____ lăsat de capul lui face _____ sale.”
4. Iosua 24,15: „Și dacă nu găsiți cu _____ să slujiți Domnului, _____ astăzi cui vreți să _____ : sau _____ cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriților, în a căror țară locuiți. Cât despre _____ , eu și mea vom sluji _____ .”
5. Romani 5,8: „Dumnezeu Își arată _____ față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă _____ , Cristos _____ pentru noi.”

OBSERVAȚII/COMENTARII

Numele _____

Adresa _____

Orașul _____ Țara _____

Codul poștal _____ Data _____

Copyright © 2001 - Apologetics Press, Inc.

Influența exercitată de părinți și de educație

Cu siguranță, una dintre cele mai puternice influențe exercitate asupra oricărei ființe umane sunt părinții. La drept vorbind, mamele și tații nu numai că sunt **primele** influențe în viața unui copil, dar sunt de asemenea și influențe **continue**. S-a spus că mintea unui copil e ca un jeleu, și că tot ceea ce trebuie să facă părinții este să pună în ea „ingredientele care dau gust bun” înainte să se „întărească.”

Sarcina de a pune în mintea unui copil doar ce este bun este grea și cere multă răbdare. Este un proces ce se derulează 24 din 24, clipă de clipă, în continuu - când stai cu copilul, când mergi cu mașina, când luați masa împreună și chiar când vă uitați la televizor (vezi Deuteronomul 6,6-7). Uneori, educarea unui copil poate fi realizată prin învățatură, de aceea părinții sunt încurajați să-i crească „în mustrarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6,4). Alteori, poate fi făcută prin disciplinare, după cum autorul „Proverbelor” a observat când a poruncit: „Nuiaua și certarea dau înțelepciunea, dar copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale” (29,15).

Uneori, totuși, părinții nu le insuflă copiilor credința în Dumnezeu. Chiar se întâmplă să-i învețe să **nu** creadă în El. Dacă un copil îl vede pe părintele său că nu îi pasă de Dumnezeu sau că este sceptic cu privire la toate dovezile în legătură cu existența lui Dumnezeu, acel copil e foarte probabil să devină și el la fel de indiferent sau de sceptic ca părintele său. Starea spirituală a națiunii întregi a fost afectată negativ din cauza faptului că părinții nu i-au învățat pe copiii lor să acorde importanța cuvenită credinței în Dumnezeu.

Educația

Cu siguranță, una dintre cele mai importante cauze ale necredinței este educația precară. Educația solidă este o unealtă minunată care poate fi folosită pentru a fi „construite” comunități sau națiuni mai bune. Dar unele tipuri de educație sunt dăunătoare - nu numai pentru indivizi, ci și pentru societăți. Orice tip de educație, care urmărește să distrugă credința în Creatorul divin (Dumnezeu), este un sistem negativ care poate duce numai la ruină. Oricât de trist ar fi, tipul de educație care se face în multe școli publice este de natură să distrugă credința în Dumnezeu. Unul dintre principalele

mijloace folosite pentru a distruge această credință este predarea teoriei evoluției organice (teoriei evoluționiste). În ultimii 25 de ani, evoluția a fost predată ca un fapt științific în multe școli primare, gimnaziale și licee, ba chiar și în colegii sau facultăți. Acest fapt a dus la situația că mulți studenți și elevi cred în această teorie, fără să fi avut contact cu dovezile (ce se opun acestei teorii) care demonstrează că o mult mai bună explicație a originii Universului și a locuitorilor lui o reprezintă crearea acestora de către Dumnezeu. Iar asta fiindcă multe din lecțiile din manuale și mulți dintre profesori prezintă teoria evoluționistă ca pe ceva „în care cred toți oamenii de știință reputați.” Acceptarea conceptului naturalist al evoluției duce în mod automat la pierderea credinței în Dumnezeu.

Imoralitatea

Mulți oameni nu cred în Dumnezeu pentru că dacă ar crede ar trebui să schimbe felul în care trăiesc. Acești oameni deseori păcătuiesc prin faptul că sunt homosexuali, lacomi, adulteri, sau fac alte lucruri care sunt împotriva învățaturii lui Dumnezeu. Din momentul în care ei devin conștienți că există Dumnezeu, își dau seama de asemenea că există și niște lucruri pe care Dumnezeu vrea ca ei să le facă și altele pe care El vrea ca ei să nu le facă. Ei nu-și doresc un Dumnezeu care le spune ce să facă, așa că, pur și simplu aleg să creadă că nu există Dumnezeu. Psalmul 14,1 spune asta cât se poate de clar: „Nebunul zice în inima lui: <<Nu există Dumnezeu!>> S-au stricat oamenii, fac fapte urâte.” Unul dintre cele mai răspândite motive pentru care oamenii aleg să nu creadă în Dumnezeu este pentru că nu vor să renunțe la felul păcătos în care trăiesc.

Materialismul științific

Trăim în vremuri în care știința conduce și-i vedem realizările pretutindeni și în fiecare zi. Știința a reușit să facă lucruri minunate - cum ar fi eradicarea variolei, faptul că omul a ajuns pe Lună, prevenirea poliomielitei și prelungirea duratei de viață a omului. Totuși, din moment ce ar trebui să fim recunoscători pentru pașii înainte pe care i-a făcut știința, ar trebui de asemenea să înțelegem cât îi datorează știința lui Dumnezeu. În Geneză 1,28, Dumnezeu i-a spus omului să umple pământul și să-l supună. Cu siguranță, această afirmație este piatra de temelie, sau cartă științei.

Și totuși, unul dintre cele mai mari obstacole în calea credinței în Dumnezeu este atitudinea că știința a făcut cumva ca Dumnezeu și credința în El să pară niște lucruri învechite. Mulți oameni de știință din ziua de azi susțin că **singurul** mod în care poți descoperi ceva este pe calea observațiilor empirice. Dacă un lucru nu poate fi studiat pe calea celor cinci simțuri, atunci fie nu e important, fie nu există. Bineînțeles, din moment ce Dumnezeu nu

poate fi descoperit cu ajutorul celor cinci simțuri, pentru mulți oameni de știință (și pentru alții ce au adoptat acest mod de a privi lucrurile) El nu există sau nu este foarte important chiar dacă există.

Presiunea exercitată de părerea majorității intelectualilor

Nu este plăcut să fii privit ca fiind prost, tâmpit, ignorant sau cretin. Totuși, aceste apelative au fost aplicate unor oameni care au vrut să-și apere credința în existența lui Dumnezeu și în conceptul biblic al creației. Mii de oameni foarte inteligenți sunt oameni de știință, și mulți dintre ei cred în teoria evoluționistă. Ideea care a fost sugerată, prin urmare, este că „toți oamenii inteligenți” cred în această teorie. La urma urmei, cum ar putea atâția oameni foarte inteligenți să se înșele?

Totuși, ideea că adevărul este determinat de părerea celor mai mulți sau de votul majorității este greșită. Un lucru poate fi (și de multe ori chiar este) adevărat chiar dacă este acceptat de numai un mic număr de oameni. De fapt, succesele științei au apărut numai pentru că cercetătorii au ținut la descoperirile lor, și au crezut în ele chiar împotriva părerii majorității de dragul adevărului. Numai pentru că milioane de oameni cred ceva nu înseamnă și că acel ceva este adevărat. Dacă un lucru este adevărat, dacă este afirmat de un milion de ori, asta nu-l face mai adevărat, iar dacă e fals, dacă este spus de un milion de ori nu devine mai puțin fals.

Răul, durerea și suferința

O altă cauză frecventă a necredinței este existența răului, durerii și a suferinței în lume. Dacă există un Dumnezeu atotputernic, și dacă El este bun, atunci de ce li se întâmplă atâtea lucruri rele unor oameni nevinovați (cum ar fi bebelușii)? Mulți au abandonat credința în Dumnezeu din cauza prezenței suferinței în viața lor sau în viețile celor apropiați suferinței. Unii și-au pierdut copiii, alții au șoptit ceea ce ei cred a fi rugăciuni cărora nu li s-a dat nici un răspuns, iar alții și-au văzut cel mai bun prieten luat de lângă ei. Martori ai acestor tragedii teribile, ei au hotărât că Dumnezeu nu se poate să existe, deoarece dacă ar fi existat, atunci fără îndoială că El ar fi făcut ceva pentru a împiedica aceste lucruri.

Iată aici un scurt răspuns la această problemă. Când Dumnezeu a creat totul, Și-a spus că este foarte bine (Geneza 1,31). Totuși, primul cuplu (Adam și Eva) a păcătuit împotriva lui Dumnezeu și a adus în lume durerea și suferința. Dumnezeu le-a lăsat întotdeauna ființelor umane dreptul de a alege. El nu i-a creat pe oameni să fie ca niște roboți cărora nu le este permis să aleagă. Suferința ce există în zilele noastre în lume este rezultatul folosirii

în mod greșit a libertății alegerii, atât de către generațiile trecute cât și de către cea prezentă.

Mai mult, sunt momente când suferința este de fapt chiar necesară. Gândește-te la bărbatul al cărui piept începe să palpite pe măsură ce are un atac de cord, sau la femeia pe care o doare într-o parte la începutul crizei de apendicită. Durerea de multe ori ne trimite după doctor pentru ca să prevină sau să vindece boala. De asemenea, durerea și tragediile îi ajută pe oameni să-și dezvolte unele dintre cele mai prețuite de societate trăsături de caracter: curajul, eroismul, sacrificiul de sine și multe altele.

Faptul că până și Isus, în calitate de Fiu al Domnului, a fost supus durerii și suferinței (Evrei 5,8; 1 Petru 2,21...) demonstrează faptul că Dumnezeu îi iubește pe cei pe care i-a creat. Dumnezeu ar fi putut să ne abandoneze dorințelor noastre păcătoase dar, în loc să facă asta, „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când noi eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi” (Romani 5,8).

CONCLUZIE

De prea multe ori „înțelepciunea” omului a înlocuit-o pe a lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 1,18-25), făcându-i pe mulți să-și piardă drumul bun pe care erau în ceea ce a devenit una dintre cele mai îngrozitoare și totuși una dintre cele mai frecvente tragedii din zilele noastre. Prețul plătit de oameni pentru a fi instruiți din punct de vedere intelectual, dar ignoranți din punct de vedere spiritual - pierderea sufletului - a fost mult mai mare decât ne-am fi putut imagina vreodată.

Domnul este fericit și gata să-i ajute pe cei care în zilele noastre trăiesc în necredință cinstită. El a oferit destule dovezi pentru ca ei să poată crede. Dar aceia care refuză să creadă în Dumnezeu în ciuda dovezilor? Apostolul Ioan a spus: „Dar cât despre fricoși, **necredincioși**, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iadul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21,8).

Coperta: Fundalul – Charles Darwin, la vârsta de 30. În prim plan (în sensul acelor de ceasornic, de la stanga la dreapta) – Charles Darwin la vârsta 72, Thomas Huxley, Herbert W. Spencer, Carl Sagan

Publicat inițial în limba engleză cu titlul: „The Many Faces and Causes of Unbelief” de Bert Thompson, Ph.D. și Kyle Butt, M.A. Tradus în limba română cu permisiunea *Apologetics Press, Inc.* Traducere: Andrei Irimia și Maria Granic.

